หนังสือคุณภาพ ในเครืออมรินทร์

แพรวเยาวชน

เรื่องหลอนอันดับ 1 แห่ง NEW YORK TIMES BEST SELLER

Selected แพรวเยาวชน

บ้านหลอน เด็กประหลาด

แรมซัม ริกส์: เขียน

วิกันดา จันทร์ทองสุข: แปล

บทนำ

ผมเพิ่งมายอมรับละนะว่าชีวิตผมมันเป็นปกติก็ต่อเมื่อสิ่งผิดปกติเริ่มบังเกิด อย่างแรกเลยมาพร้อมกับความช็อกแสนสาหัส ทำนองเดียวกับอะไรก็ตามที่จะเปลี่ยนชีวิตคุณไปตลอดกาล มันแบ่งชีวิตผมออกเป็นสองส่วน คือช่วง **ก่อน** และ **หลัง** แล้วก็เหมือนเรื่องแปลกประหลาดอีกมากมายที่ตามมา นั่นคือทั้งหมดล้วนเกี่ยวข้องกับอับราฮัม พอร์ตแมน ปู่ของผมเอง

ตั้งแต่เล็กจนโต ปู่พอร์ตแมนเป็นคนน่าทึ่งที่สุดที่ผมรู้จัก ปู่เคยอยู่บ้านเด็กกำพร้า ต่อสู้ศึกสงคราม นั่งเรือกลไฟข้ามมหาสมุทร ฝ่าผืนทะเลทรายบนหลังม้า แสดงในคณะละครสัตว์ รู้ทุกอย่างเรื่องปืน การป้องกันตัวและวิธีเอาตัวรอดในป่า แถมยังพูดได้อย่างน้อยสามภาษาไม่นับภาษาอังกฤษ ทุกอย่างช่างพิสดารเกินความคิดฝันสำหรับเด็กน้อยคนหนึ่งที่ไม่เคยย่างกรายออกจากฟลอริดา ผมขอให้ปู่เล่าเรื่องสุดสนุกให้ฟังทุกครั้งที่เจอกัน และปู่ก็ทำตามคำเรียกร้องเสมอด้วยการบอกเล่าเรื่องราวอย่างกับเป็นความลับที่ยอมเผยให้ผมรู้เพียงผู้เดียว

ตอนหกขวบ ผมตัดสินใจได้แล้วว่า หนทางเดียวที่จะมีชีวิตน่าตื่นเต้นได้สักครึ่งหนึ่งของปู่พอร์ตแมนคือต้องเป็นนักสำรวจ ปู่ให้ท้ายผมด้วยการยืนค้ำเหนือแผนที่โลกเคียงข้างกันในยามบ่าย กำหนดเส้นทางสำรวจในจินตนาการด้วยหมุดปักแผนที่สีแดงเรียงราย และเอ่ยถึงสถานที่แสนวิเศษซึ่งผมจะได้พบในวันข้างหน้าที่บ้าน ผมป่าวประกาศเจตนารมณ์ของตัวเองด้วยการเดินขึงขังไปรอบ ๆ มือหนึ่งถือแกนกระดาษส่องกับลูกตา ปากก็ร้องตะโกน “เห็นแผ่นดินแล้ว!” กับ “เตรียมฉลองขึ้นฝั่งได้!” จนพ่อแม่ต้องไล่ผมออกนอกบ้าน ผมว่าพวกเขาคงเป็นห่วง

กลัวปู่จะปล่อยเชื้อฝันเฟื่องชนิดรักษาไม่หายไว้ในตัวผมจนยากเกินเยียวยา—กลัวว่าจินตนาการเพ้อเจ้อเหล่านี้อาจสร้างภูมิต่อต้านความทะเยอทะยานอย่างอื่นที่เข้าท่าเข้าทางมากกว่า—จนกระทั่งวันหนึ่ง แม่สั่งให้ผมนั่งลงแล้วอธิบายว่าผมเป็นนักสำรวจไม่ได้หรอก เพราะทุกอย่างในโลกนี้มีคนสำรวจไปหมดแล้ว ผมเกิดมาผิดยุค ผมรู้สึกเหมือนถูกหลอกเลย

ผมยิ่งรู้สึกเหมือนถูกหลอกมากขึ้นไปอีกเมื่อคิดได้ว่าเรื่องเด็ดของปู่ส่วนมากไม่มีทางเป็นความจริง เรื่องเล่าสุดมันล้วนเกี่ยวกับชีวิตวัยเด็ก เช่น ปู่เกิดในโปแลนด์ แต่พออายุสิบสองก็ถูกส่งไปอยู่บ้านที่เวลส์ พอผมถามว่าทำไมปู่ถึงต้องแยกจากพ่อแม่ด้วย คำตอบของปู่ก็จะเหมือนเดิมทุกครั้ง ว่าเป็นเพราะปีศาจตามล่าปู่ ในโปแลนด์น่ะมีเจ้าพวกนี้ยั้วเยี้ยเต็มไปหมด ปู่บอกอย่างนั้น

“ปีศาจ*แบบไหน*เหรอฮะ” ผมถาม ดวงตาเบิกกว้าง เป็นอย่างนี้มาเสมอ “ก็พวกปีศาจหลังโก่งน่าเกลียด ตัวเละๆ ตาสีดำน่ะสิ” ปู่ตอบ “พวกมันเดินท่านี้!” จากนั้นปู่ก็เดินลากขาไล่ตามผมเหมือนปีศาจในหนังยุคเก่าจนกระทั่งผมหัวเราะเอิ๊กอ๊ากวิ่งหนีไป

ทุกครั้งที่บรรยายภาพปีศาจ ปู่จะแต่งเติมรายละเอียดชวนขนลุกใหม่ๆเข้าไปด้วย เช่น พวกมันนะ เหม็นหึ่งอย่างกับขยะเน่า เรามองไม่เห็นมันหรอก นอกจากส่วนที่เป็นเงา หนวดยุ่บยั่บซ่อนอยู่ในปากแล้วก็จะตวัดพรวดออกมาจับเราเข้าไปในขากรรไกรอันทรงพลัง ผมมีปัญหาเรื่องการนอนหลับทันทีเวลาที่จินตนาการของตัวเองกระเจิดกระเจิงเปลี่ยนเสียงล้อรถเสียดพื้นถนนเปียกลื่นเป็นเสียงหายใจฟืดฟาดตรงนอกหน้าต่าง เงาตะคุ่มใต้ประตูกลายเป็นหนวดสีเทาดำดิ้นดุกดิก ผมกลัวปีศาจนะ แต่ก็ตื่นเต้นหวาดเสียวที่ได้นึกภาพปู่ต่อสู้กับพวกมันและรอดชีวิตมาเล่าให้ฟังด้วย

ส่วนที่โลดโผนยิ่งกว่าคงเป็นเรื่องชีวิตในบ้านอุปถัมภ์ที่เวลส์ ปู่บอกว่าที่นั่นเป็นดินแดนเวทมนตร์ ออกแบบมาเพื่อปกป้องเด็กๆให้ปลอดภัยจากปีศาจ ตั้งอยู่บนเกาะที่ดวงอาทิตย์ส่องแสงทุกวัน ไม่เคยมีใครป่วยหรือตาย ทุกคนอาศัยอยู่ร่วมกันในบ้านหลังใหญ่ที่มีนกเฒ่าเจ้าปัญญาคอยดูแล—ก็ว่าไปเรื่อยน่ะ แต่พอผมโตขึ้น ผมก็เริ่มสงสัย

"นก *ประเภท*ไหนเหรอฮะ" ผมถามปู่ในบ่ายวันหนึ่งตอนผมอายุเจ็ดขวบ สายตากังขาจ้องข้ามโต๊ะสี่เหลี่ยมตัวเล็กตรงที่เขาปล่อยให้ผมชนะเกมเศรษฐี

"นกเหยี่ยวตัวใหญ่สูบไปป์" ปู่บอก

"ปู่คิดว่าผมโง่มากละสิท่า"

เขากรีดกองธนบัตรสีส้มกับสีฟ้าที่ค่อยๆ ร่อยหรอลง "ปู่ไม่เคยคิดว่าหลานโง่เลย ยาขอบ" ผมรู้ว่าผมโกรธปู่ เพราะสำเนียงโปแลนด์ที่ปู่ไม่เคยหายเหน่อเสียทีหลุดออกมา อย่าง คำว่า *ไม่*กลายเป็น *ม่าย* ส่วน *คิด*ก็กลายเป็น *คิก* ผมรู้สึกผิดก็เลยยกประโยชน์เรื่องที่ติดใจสงสัยอยู่ให้ไปก่อน

"แต่ทำไมปีศาจต้องอยากทำร้ายปู่ด้วยล่ะฮะ" ผมถาม

"เพราะเราไม่เหมือนคนอื่น เราเป็นเด็กอัศจรรย์ไงล่ะ"

"อัศจรรย์ยังไงเหรอฮะ"

"โอ๊ย สารพัดแบบ" ปู่ตอบ "เด็กหญิงคนหนึ่งบินได้ เด็กชายคนหนึ่งมีผึ้งอยู่ในตัว พี่ชายน้องสาวคู่หนึ่งยกหินก้อนใหญ่ขึ้นเหนือหัวได้ด้วย"

เป็นเรื่องยากที่จะบอกว่าปู่พูดจริงหรือเปล่า แต่ก็อีกละ ใครๆ ก็รู้ว่าปู่ไม่ใช่คนชอบเล่าเรื่องตลก เขาขมวดคิ้ว ประเมินท่าทางสงสัยบนใบหน้าผม

"ก็ได้ หลานไม่ต้องเชื่อที่ปู่พูดก็ได้" ปู่บอก "ปู่มีรูปถ่าย!" ปู่ดันเก้าอี้สนามไปด้านหลังแล้วเดินเข้าบ้าน ทิ้งให้ผมอยู่ในห้องนั่งเล่นกรุมุ้งลวดคนเดียว หนึ่งนาทีให้หลังปู่ก็กลับมาพร้อมถือกล่องซิการ์เก่าๆ มาใบหนึ่ง ผมชะโงกดูขณะที่ปู่หยิบภาพถ่ายยับย่นสีเหลืองออกมาสี่ใบ

ใบแรกเป็นภาพเบลอๆ ของอะไรสักอย่างที่ดูเหมือนชุดสูทซึ่งไม่มีใครสวมหรือคนสวมก็ไม่มีหัว

"แหงละ เขามีหัวอยู่แล้ว!" ปู่บอกพลางยิ้มกว้าง "เพียงแต่เรามองไม่เห็น"

"ทำไมมองไม่เห็นล่ะ เขาเป็นมนุษย์ล่องหนเหรอฮะ"

"โอ้โฮ หลานปู่ฉลาดจริง!" ปู่เลิกคิ้วราวกับความสามารถในการสรุปความของผมทำให้เขาประหลาดใจ "คนนี้ชื่อมิลลาร์ด หมอนี่ฮาดี บางทีเขาจะบอก 'ฮั่นแน่ เอ็บ ฉันรู้นะว่าวันนี้นายไปทำอะไรมา' แล้วก็จะบอกว่าเราอยู่ที่ไหน กินอะไร เราแคะจมูกตอนที่คิดว่าไม่มีใครเห็นหรือเปล่า บางทีก็แอบตามมาเงียบกริบ

อย่างกับหนู ไม่สวมเสื้อผ้าด้วยนะ เราจะได้มองไม่เห็นเขาไง—แค่มองน่ะนะ!" ปู่ส่ายหน้า "พิลึกจริงนะว่าไหม"

ปู่สลับเอารูปอื่นขึ้นมา พอผมดูได้ครู่หนึ่ง ปู่ก็ถามว่า "ไง หลานเห็นอะไรบ้าง"

"เด็กผู้หญิง"

"แล้วอะไรอีก"

"เธอสวมมงกุฎ"

เขาเคาะที่ด้านล่างของภาพ "เท้าเธอเป็นยังไง"

ผมยกภาพถ่ายขึ้นดูใกล้ๆ เท้าของเด็กหญิงไม่แตะพื้น แต่เธอไม่ได้กระโดด—เหมือนลอยอยู่กลางอากาศเฉยๆ ผมอ้าปากค้าง

"เธอบิน!"

"เกือบถูก" ปู่ว่า "เธอลอยตัวน่ะ เพียงแต่ว่าเธอควบคุมตัวเองได้ไม่ดีนัก บางครั้งเราก็เลยต้องเอาเชือกผูกตัวเธอไว้ไม่ให้ลอยไปเรื่อย!"

ดวงตาผมติดตรึงอยู่ที่ใบหน้าหลอนเหมือนตุ๊กตาของเธอ "นี่เรื่องจริงเหรอฮะ"

"ก็จริงน่ะสิ" ปู่ตอบขึงขัง พลางดึงภาพใบนั้นออกแล้วให้ดูภาพอีกใบ คราวนี้เป็นเด็กชายผอมกะหร่องยกหินก้อนใหญ่ "วิกเตอร์กับน้องสาวไม่ค่อยฉลาดเท่าไหร่" เขาบอก "แต่สองคนนี้แข็งแรงอย่าบอกใคร!"

"เขาดูไม่เห็นแข็งแรงเลย" ผมพูดขณะเพ่งมองแขนผอมๆของเด็กชาย

"เชื่อปู่เถอะ เขาแข็งแรงจริงๆ ปู่เคยลองงัดข้อกับเขาครั้งหนึ่ง เขาเกือบงัดแขนปู่หลุดแน่ะ!"

แต่ภาพที่แปลกที่สุดคือใบสุดท้าย เป็นภาพด้านหลังศีรษะของคนคนหนึ่งที่วาดรูปหน้าเอาไว้

ผมจ้องมองภาพสุดท้ายขณะที่ปู่พอร์ตแมนสาธยายให้ฟัง “คนนี้มีสองปาก เห็นไหม ปากหนึ่งอยู่ข้างหน้า ปากหนึ่งอยู่ข้างหลัง เพราะอย่างนี้แหละเขาถึงตัวอ้วน เบ้อเริ่ม!”

“แต่นี่มันของปลอม” ผมบอก “หน้าก็วาดขึ้นมา”

“อ๋อ แน่นอน ตรงที่ *วาด*น่ะปลอม เอาไว้ตอนแสดงละครสัตว์ไง แต่พูดจริงๆนะ เขามีสองปาก หลานไม่เชื่อปู่หรือ”

ผมครุ่นคิด มองภาพถ่ายแล้วก็มองปู่ ใบหน้าปู่เปิดเผยจริงจังที่สุด ปู่จะโกหกไปเพื่ออะไร

“ผมเชื่อปู่ฮะ” ผมว่า

และผมก็เชื่อเขาจริงๆ—เชื่ออยู่สักสองสามปีเป็นอย่างน้อย—แม้ว่าโดยส่วนใหญ่จะเชื่อเพราะผมอยากเชื่อ เหมือนกับที่เด็กวัยเดียวกันอยากเชื่อว่าซานตาคลอสมีจริงนั่นละ เราเชื่อเรื่องเทพนิยายเป็นตุเป็นตะจนกว่าราคาค่างวดสำหรับความเชื่อจะสูงเกินไป ซึ่งกรณีของผมมันเกิดขึ้นวันหนึ่งตอนเรียน ป.2 เมื่อรอบบี เจนเซน หาเรื่องผมตอนพักกลางวันต่อหน้าโต๊ะพวกผู้หญิง แล้วแฉว่าผมเชื่อเรื่องเทพนิยาย ผมว่ามันเท่ดีออกเวลาเอาเรื่องของปู่มาเล่าที่โรงเรียนน่ะ แต่ชั่ววินาทีแห่งความอับอายผมมองเห็นอนาคตเลยว่าตัวเองจะมีชื่อเล่นว่า “เจ้าหนูนางฟ้า” พ่วงท้ายไปอีกหลายปี ผมไม่รู้ว่ามันถูกต้องหรือเปล่า แต่ผมโกรธปู่ด้วยเรื่องนี้

ปู่พอร์ตแมนรับผมกลับจากโรงเรียนในตอนบ่าย เหมือนที่เขาทำเป็นประจำเวลาพ่อแม่ติดงานทั้งคู่ ผมปีนขึ้นนั่งเบาะผู้โดยสารในรถพอนติแอคคันเก่าแล้วประกาศว่า ผมไม่เชื่อนิทานของปู่อีกต่อไปแล้ว

“นิทานอะไรหรือ” ปู่ถามพลางหรี่ตามองลอดแว่น

“ก็แบบ เรื่องพวกนั้นไง เรื่องเด็กๆแล้วก็ปีศาจอะไรนั่น”

ปู่ดูงงงัน “ไม่มีใครเล่านิทานสักหน่อย”

ผมบอกปู่ว่าเรื่องแต่งกับนิทานมันก็เหมือนกันนั่นแหละ แล้วนิทานก็มีไว้สำหรับเด็กเล็กๆฉี่รดที่นอน บอกว่าผมรู้ว่าภาพถ่ายกับเรื่องพวกนั้นไม่ใช่ของจริง ผมนึกว่าปู่จะโมโหหรือต่อล้อต่อเถียง แต่กลายเป็นว่าปู่แค่เอ่ย “โอเค” แล้วขับพอนติแอคออกสู่ถนน ปู่เหยียบคันเร่งแล้วเราก็บ่ายหน้าออกจากขอบทางเท้า

เรื่องจบลงแค่นั้น

ผมเดาว่าปู่คงรู้อยู่แล้วว่าวันนี้ย่อมต้องมาถึง—วันที่ผมโตจนไม่เชื่อเรื่องของปู่อีก—แต่ปู่ก็ปล่อยวางทุกอย่างได้เร็วมากจนผมรู้สึกว่าตัวเองถูกหลอกมาตลอด ผมไม่เข้าใจว่าทำไมปู่ถึงกุเรื่องทั้งหมดขึ้นมาแกล้งหลอกให้ผมเชื่อว่าเรื่องเหลือเชื่อพวกนั้นเป็นความจริง ในเมื่อมันไม่ใช่ จนกระทั่งสองสามปีต่อมาพ่อก็อธิบายให้ผมฟังว่า ปู่เคยเล่าเรื่องเดียวกันนี้ให้ฟังตอนที่พ่อยังเด็กๆ แล้วมันก็ไม่ใช่เรื่องโกหกเสียทีเดียว เพียงแต่เป็นความจริงที่ปรุงแต่งมากเกินไป—เพราะเรื่องราวชีวิตวัยเด็กของปู่พอร์ตแมนไม่ใช่นิทาน แต่เป็นเรื่องสยองขวัญต่างหาก

ปู่ของผมเป็นสมาชิกครอบครัวเพียงคนเดียวที่ออกจากโปแลนด์ก่อนเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง เขาอายุสิบสองตอนพ่อแม่ส่งตัวไปอยู่กับคนแปลกหน้าจับลูกชายคนสุดท้องขึ้นรถไฟไปอังกฤษ โดยมีแค่กระเป๋าเดินทางหนึ่งใบกับของจำเป็นติดตัว ตั๋วรถไฟเป็นตั๋วเที่ยวเดียว เขาไม่ได้เห็นหน้าพ่อแม่ พวกพี่ชายญาติๆ หรือลุงป้าน้าอาอีกเลย ทุกคนคงตายก่อนวันเกิดปีที่สิบหกของเขาด้วยฝีมือพวกปีศาจที่เขาตัดช่องน้อยหนีจากมา แต่พวกมันไม่ใช่ปีศาจหนวดยุ่บยั่บหรือเนื้อเละๆ แบบที่เด็กเจ็ดขวบเข้าใจ—พวกมันคือปีศาจที่มีใบหน้าเป็นมนุษย์ สวมเครื่องแบบเนี้ยบกริบ เดินสวนสนามพร้อมเพรียงกัน ดูจืดชืดเสียจนเราไม่ใส่ใจจำว่าพวกเขาเป็นใครจนกระทั่งสายเกินไป

เรื่องเกาะเวทมนตร์ก็เหมือนเรื่องปีศาจ คือเป็นความจริงในอีกรูปแบบหนึ่ง เมื่อเปรียบสถานที่นั้นกับความน่าหวาดหวั่นบนแผ่นดินยุโรป บ้านอุปถัมภ์ที่รับปู่เข้าไปอยู่ก็คงเหมือนแดนสวรรค์ดีๆ นี่เอง และเรื่องเล่าของปู่ก็เป็นไปในทำนองเดียวกัน: สรวงสวรรค์ปลอดภัยที่ฤดูร้อนไม่มีวันสิ้นสุด นางฟ้าผู้พิทักษ์ กับเด็กๆ ผู้มีพลังพิเศษ ซึ่ง *จริงๆ* แล้วไม่ได้บิน กลายเป็นมนุษย์ล่องหน หรือยกหินก้อนใหญ่ได้ ความผิดแปลกอย่างเดียวที่ทำให้พวกเขาถูกไล่ล่าก็คือสายเลือดชาวยิว พวกเขาเป็นเด็กกำพร้าจากสงคราม ถูกคลื่นทะเลเลือดซัดขึ้นฝั่งบนเกาะเล็กๆ สิ่งที่ทำให้พวกเขาน่าทึ่งไม่ใช่อำนาจปาฏิหาริย์ แต่การที่พวกเขาหนีจากย่านชาวยิวและห้องรมแก๊สได้นับเป็นปาฏิหาริย์พอแล้ว

ผมเลิกขอให้ปู่เล่าเรื่องราวเหล่านั้น และแอบคิดในใจว่าปู่คงโล่งอก เพราะ

รายละเอียดเรื่องชีวิตวัยเด็กของปู่ดูเป็นปริศนาน่าสงสัย ผมไม่ได้ขุดคุ้ยหรอกนะ ปู่ผ่านเรื่องเลวร้ายมาหนักหนาและมีสิทธิ์จะเก็บไว้เป็นความลับของตัวเอง ผมนึกละอายที่เคยอิจฉาชีวิตปู่ เมื่อดูจากความเจ็บปวดจากสิ่งที่เขาได้รับ ผมเลยพยายามคิดว่าตัวเองโชคดีแล้วที่มีชีวิตสงบปลอดภัยและไม่ผิดแปลกอย่างที่ผมไม่ได้ทำอะไรเพื่อให้มันเป็นอย่างนั้น

และแล้ว ไม่กี่ปีต่อมา เมื่อผมอายุสิบห้า สิ่งผิดแปลกอันแสนเลวร้ายก็บังเกิดขึ้น ชีวิตแบ่งเป็นเพียงช่วง **ก่อน** และ **หลัง** เท่านั้น

บทที่หนึ่ง

ผมใช้เวลายามบ่ายวันสุดท้ายของช่วง **ก่อน** สร้างตึกเอ็มไพร์สเตทจำลองในมาตราส่วน ๑ : ๑๐,๐๐๐ ด้วยกล่องผ้าอ้อมผู้ใหญ่ มันเป็นความงามเหนือระดับกว้างห้าฟุตเมื่อวัดจากฐาน และตระหง่านเหนือช่องทางเดินของแผนกเครื่องสำอาง ด้วยฐานโครงสร้างแน่นปึ้กกับส่วนยอดชมวิวบอบบาง พร้อมยอดแหลมขนาดจิ๋วอันเป็นเอกลักษณ์ที่ตั้งซ้อนขึ้นอย่างพิถีพิถัน เกือบสมบูรณ์แบบแล้ว ขาดแต่ใส่รายละเอียดสำคัญอีกเพียงอย่างเดียว

“เธอใช้กล่องเนเวอร์ลีกนี่” เชลลีเอ่ย พลางขมวดคิ้วจ้องงานฝีมือของผมด้วยแววตาสงสัย “แต่เราลดราคาสเตย์-ไทต์นะ” เชลลีคือผู้จัดการร้าน ไหล่ห่อลู่และใบหน้าเซ็งๆ คล้ายเป็นส่วนหนึ่งของชุดเครื่องแบบเช่นเดียวกับเสื้อโปโลสีฟ้าที่เราทุกคนต้องใส่

“นึกว่าคุณบอกว่าเนเวอร์ลีกเสียอีก” ผมพูด เพราะเธอบอกอย่างนั้นจริงๆ

“สเตย์-ไทต์” เธอยืนกรานพลางส่ายหน้าท่าทางทุกข์ระทม ราวกับอาคารของผมเป็นม้าแข่งพิการ และเธอคือผู้ถือครองปืนพกด้ามมุก เกิดความเงียบชวนอึดอัดครู่สั้นๆ ขณะที่เธอยังคงส่ายหน้าและเบนสายตาจากผมไปมองอาคารและกลับมามองผมอีกที ผมจ้องเธอด้วยสายตาว่างเปล่าราวกับตามไม่ทันเลยว่าอาการเหวี่ยงหลบในที่เธอแสดงออกนั้นหมายความว่าอย่างไร

“อ๋อ-อ-อ-อ-อ-อ” ผมเอ่ยในที่สุด “คุณหมายความว่า อยากให้ผมทำใหม่น่ะเหรอฮะ”

“ฉันแค่บอกว่าเธอใช้เนเวอร์ลีก” เธอเอ่ยซ้ำ

“ไม่มีปัญหา ผมจะทำใหม่เดี๋ยวนี้ละ” ผมแหย่ปลายรองเท้าผ้าใบสีดำอันเป็นเครื่องแบบบังคับ สะกิดกล่องใบหนึ่งที่อยู่ตรงฐานอาคาร แล้วทันใดนั้นสิ่งก่อสร้างแสนวิจิตรก็พังครืนลงมารอบตัวเรา คลื่นกล่องผ้าอ้อมร่วงกระทบพื้น กล่องกระแทกใส่ขาลูกค้าผู้ตกอกตกใจ ก่อนจะไถลพรืดไปไกลถึงประตูอัตโนมัติซึ่งเลื่อนเปิดออกรับสายลมร้อนของเดือนสิงหาคม

ใบหน้าของเชลลีเปลี่ยนเป็นสีทับทิมสุก เธอควรจะไล่ผมออกเดี๋ยวนี้ แต่ผมรู้ว่าตัวเองคงไม่โชคดีขนาดนั้น เพราะผมพยายามทำตัวให้ถูกไล่ออกจากสมาร์ทเอดมาตลอดช่วงฤดูร้อน แต่ก็เห็นชัดเลยว่ามันยิ่งกว่าเป็นไปไม่ได้เสียอีก ผมมาสายซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยมีข้อแก้ตัวไร้เหตุผลสิ้นดี ผมทอนเงินผิดอย่างน่าใจหาย จัดของผิดชั้นโดยเจตนา เอาโลชั่นไปอยู่กับยาถ่าย ส่วนยาคุมปะปนกับแชมพูเด็ก ผมไม่ขยันทำอะไรทั้งนั้น แต่ไม่ว่าจะแกล้งทำตัวง่อยเปลี้ยขนาดไหน เชลลีก็ยังดึงดันให้ผมเป็นพนักงานต่อไป

เดี๋ยวขอแก้ที่ผมพูดเมื่อสักครู่หน่อย: ยิ่งกว่าเป็นไปไม่ได้ที่ *ผม* จะถูกไล่ออกจากสมาร์ทเอด ถ้าเป็นพนักงานคนอื่นคงโดนตะเพิดออกนอกประตูไปแล้วสักสิบครั้ง แม้จะทำความผิดน้อยกว่า นี่คือการเมืองอย่างแรกที่ผมได้เรียนรู้ มีร้านสมาร์ทเอดอยู่สามสาขาในเอนเกิลวูด เมืองชายหาดขนาดเล็กแสนหงอยเหงาที่ผมอยู่ อีกยี่สิบเจ็ดสาขาในซาราโซตาเคาน์ตี และหนึ่งร้อยสิบห้าสาขาทั่วฟลอริดา กระจายอยู่ทั่วรัฐราวกับผื่นคันรักษาไม่หาย และเหตุผลที่ผมไม่มีทางถูกไล่ออกจากงานก็เพราะลุงของผมเป็นเจ้าของกิจการทั้งหมด ส่วนสาเหตุที่ผมลาออกไม่ได้ก็เพราะว่าการทำงานที่สมาร์ทเอดเป็นที่แรก คือธรรมเนียมปฏิบัติอันศักดิ์สิทธิ์ของครอบครัวมาช้านาน โครงการบ่อนทำลายตัวเองที่ผมเพียรทำมาตลอดจึงมีแต่ทำให้ผมได้รับแรงพยาบาทซึ่งไม่มีทางเอาชนะได้ของเชลลี กับความชิงชังล้ำลึกไม่เสื่อมคลายของเหล่าเพื่อนร่วมงาน ซึ่ง—ว่ากันตรงๆ เถอะ ยังไงก็ต้องเกลียดผมอยู่ดี เพราะไม่ว่าผมจะพังสินค้าจัดแสดงสักกี่ครั้ง หรือว่าทอนเงินขาดให้ลูกค้ากี่ราย วันหนึ่งผมก็ย่อมได้รับมรดกเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัท ในขณะที่พวกเขาไม่ได้อะไรเลย

* * *

เซลลีเดินฝ่ากล่องผ้าอ้อมเข้ามาจิ้มนิ้วลงบนหน้าอกผม และกำลังจะเอ่ยอะไรบางอย่างที่น่าเซ็ง ก็พอดีมีเสียงตามสายดังขัดจังหวะเธอเสียก่อน

"เจคอบ รับโทรศัพท์สายสองค่ะ เจคอบ สายสอง"

เธอถลึงตาจ้องขณะที่ผมถอยกลับ ทิ้งเธอกับใบหน้าสีทับทิมสุกไว้กลางตึกที่พังทลาย

* * *

ณ ห้องพักพนักงานที่อับชื้นไม่มีหน้าต่าง ผมพบลินดา ผู้ช่วยเภสัชกรซึ่งแทะแซนด์วิชตัดขอบอยู่กลางแสงไฟสว่างเรืองจากตู้กดน้ำอัดลม เธอพยักหน้าไปทางโทรศัพท์ที่แขวนอยู่บนผนัง

"โทรศัพท์สายสองของเธอแน่ะ ไม่รู้ใครโทร.มานะ แต่ฟังดู*เพี้ยน*มาก"

ผมหยิบหูโทรศัพท์ห้อยต่องแต่ง

"ยาขอบหรือเปล่า"

"สวัสดีฮะ ปู่พอร์ตแมน"

"ยาขอบ ขอบคุณพระเจ้า ปู่อยากได้กุญแจ กุญแจปู่อยู่ที่ไหน" เสียงปู่กระหืดกระหอบ ฟังดูกลัดกลุ้ม

"กุญแจอะไรฮะ"

"อย่าล้อเล่นน่า" ปู่สวนกลับ "หลานก็รู้ว่ากุญแจอะไร"

"ปู่วางลืมไว้ตรงไหนหรือเปล่า"

"พ่อเธอเสี้ยมสอนมาละสิ" ปู่ว่า "บอกมาเถอะ เขาไม่รู้หรอก"

"ไม่มีใครเสี้ยมให้ผมทำอะไรหรอกฮะปู่" ผมพยายามเปลี่ยนเรื่อง "เมื่อเช้าปู่กินยาหรือเปล่าฮะ"

"พวกมันมาตามล่าปู่แล้ว เข้าใจไหม ปู่ไม่รู้ว่าพวกมันเจอปู่ได้ยังไงทั้งที่ผ่านมาหลายปีขนาดนี้ แต่พวกมันก็เจอจนได้ แล้วจะให้ปู่เอาอะไรไปต่อสู้กับมัน มีดหั่นเนยหรือไง"

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมฟังปู่พูดอะไรทำนองนี้ ปู่แก่ตัวลงทุกที และถ้าพูดตรงๆ

ก็คือเริ่มเลอะเลือนแล้ว ตอนแรกสัญญาณบอกอาการภาวะจิตเสื่อมของปู่เป็นเรื่องเบาๆก่อน เช่น ลืมซื้อของกินของใช้ หรือว่าเรียกแม่ผมด้วยชื่อของป้า แต่พอเข้าฤดูร้อน อาการสมองเสื่อมรุนแรงก็ถึงจุดเปลี่ยนเลวร้าย เมื่อเรื่องเล่าเพ้อฝันเกี่ยวกับชีวิตช่วงสงครามที่ปู่แต่งขึ้น—อย่างพวกปีศาจ เกาะเวทมนตร์—เริ่มกลายเป็นความจริงโหดร้ายโดยสมบูรณ์ในความคิดของปู่ ยิ่งช่วงสองสามสัปดาห์มานี้ปู่ยิ่งวุ่นวายหนัก พ่อแม่ผมซึ่งกลัวว่าปู่จะก่อเรื่องที่เป็นอันตรายต่อตัวเองก็เริ่มใคร่ครวญจริงจังว่าจะให้ปู่เข้าไปอยู่ในบ้านพักคนชรา และก็ไม่รู้เพราะอะไร ผมเป็นเพียงคนเดียวที่ได้รับโทรศัพท์หายนะเหล่านี้จากปู่

ผมพยายามเต็มที่เหมือนเช่นทุกครั้งในการปลอบปู่ให้สงบลง “ปู่ปลอดภัยดีฮะ ทุกอย่างเรียบร้อยดี คราวหน้าผมจะเอาวิดีโอไปดูกับปู่นะ ดีไหม”

“ไม่ต้อง! อยู่ที่นั่นแหละ! ที่นี่ไม่ปลอดภัย!”

“ปู่ ไม่มีปีศาจที่ไหนตามล่าปู่หรอกฮะ ปู่ฆ่ามันในสงครามไปหมดแล้วไง จำไม่ได้เหรอฮะ” ผมหันหน้าเข้าหากำแพงเพื่อแอบซ่อนบทสนทนาพิลึกพิลั่นจากลินดา ผู้เหลือบมองผมด้วยแววตาสงสัยใคร่รู้ขณะแสร้งทำเป็นอ่านนิตยสารแฟชั่น

“ยังไม่หมด” ปู่บอก “ไม่ ไม่ ไม่ ปู่ฆ่าไปเยอะก็จริง แต่พวกมันมีเยอะกว่านั้น” ผมได้ยินเสียงตึงตังรอบบ้าน ทั้งเสียงเปิดลิ้นชัก กระแทกของโครมคราม ปู่สติแตกเต็มขั้นแล้ว “อยู่ให้ไกลเอาไว้นะ เข้าใจที่ปู่พูดไหม ปู่ไม่เป็นไรหรอก—แค่ต้องตัดลิ้นแล้วก็แทงลูกตามัน! นี่ถ้าปู่หา ***กุญแจ***นั่นเจอละก็!”

กุญแจที่ว่าคือกุญแจเปิดตู้ใบยักษ์ในโรงจอดรถของปู่พอร์ตแมน ภายในมีคลังปืนและมีดมากพอสำหรับกองกำลังติดอาวุธขนาดย่อมเลยก็ว่าได้ ปู่ใช้เวลากว่าครึ่งชีวิตเก็บสะสมของเหล่านั้น ทั้งเดินทางไปตามงานแสดงปืนนอกรัฐ ออกทริปล่าสัตว์ครั้งละนานๆ ลากครอบครัวที่ไม่เต็มใจไปสนามซ้อมยิงปืนในวันอาทิตย์แดดเปรี้ยง เพื่อให้ทุกคนเรียนรู้วิธียิงปืน ปู่รักปืนของตัวเองมากเสียจนบางครั้งถึงขั้นนอนด้วยกัน พ่อมีภาพถ่ายใบเก่าเป็นหลักฐานด้วย ภาพปู่พอร์ตแมนงีบหลับทั้งที่ถือปืนอยู่ในมือ

เมื่อผมถามพ่อว่าทำไมปู่พอร์ตแมนถึงบ้าปืนนัก พ่อตอบว่า บางทีคนที่เคยเป็นทหารหรือผ่านโศกนาฏกรรมเลวร้ายมาก็อาจเป็นเช่นนี้ ผมเดาว่าหลังจากที่ปู่ผ่านอะไรต่อมิอะไรมา เขาคงไม่เคยรู้สึกว่าตัวเองปลอดภัยเลยไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม แม้กระทั่งบ้าน แต่ที่ย้อนแย้งกันก็คือ ตอนนี้ภาพหลอนกับอาการวิตกจริตเริ่มมีอิทธิพลเหนือปู่ มันเป็นความจริง—ปู่ไม่ปลอดภัยเวลาอยู่บ้าน ไม่ปลอดภัยที่มีปืนทั้งหมดนั่นอยู่ทั่ว และนี่ละเหตุผลที่พ่อผมต้องริบกุญแจไป

ผมเอ่ยคำโกหกซ้ำๆ ว่าไม่รู้กุญแจอยู่ที่ไหน แล้วก็ยิ่งมีเสียงสบถกับเสียงโครมครามดังลั่นขณะปู่เดินกระแทกปึงปังไปรอบบ้านเพื่อหากุญแจ

“เออ!” เขาเอ่ยในที่สุด “ให้พ่อเธอเก็บกุญแจไว้เถอะ ถ้ามันสำคัญกับเขานักละก็ ให้เขาคอยเก็บศพปู่ด้วยแล้วกัน!”

ผมวางหูโทรศัพท์อย่างสุภาพที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้วโทร.หาพ่อ

“ปู่เพี้ยนใหญ่แล้วพ่อ” ผมบอก

“วันนี้ปู่กินยาหรือเปล่า”

“ปู่ไม่บอกฮะ แต่ท่าทางคงไม่ได้กิน”

ผมได้ยินเสียงพ่อถอนหายใจ “ลูกแวะไปดูหน่อยได้ไหมว่าปู่โอเคหรือเปล่า ตอนนี้พ่อแวบออกจากงานไม่ได้น่ะ” พ่อผมเป็นอาสาสมัครชั่วคราวให้หน่วยกู้ชีพนกที่ที่พ่อช่วยฟื้นสภาพนกกระยางหิมะถูกรถชนกับนกกระทุงที่กลืนเบ็ดตกปลาลงไป พ่อเป็นนักปักษีวิทยามือสมัครเล่นและนักอยากเขียนบทความเชิงธรรมชาติ—มีต้นฉบับกองโตที่ไม่ได้ตีพิมพ์เป็นเครื่องพิสูจน์—ซึ่งเป็นอาชีพจริงจังได้เฉพาะในกรณีที่คุณบังเอิญแต่งงานกับผู้หญิงที่ครอบครัวเป็นเจ้าของกิจการร้านขายยาหนึ่งร้อยสิบห้าสาขาเท่านั้น

แน่นอน งานของผมก็ไม่ใช่อาชีพจริงจังที่สุดเหมือนกัน แถมยังโดดงานได้ง่ายมากตามใจสั่ง ผมเลยตกปากรับคำว่าจะไปดูเอง

“ขอบใจมาก เจค พ่อสัญญาว่าจะจัดการเรื่องปู่ให้เรียบร้อยเร็วๆ นี้ละ ตกลงไหม”

เรื่องปู่ “ที่ว่าจะให้ปู่ไปอยู่บ้านพักคนชรา...” ผมพูด “แล้วผลักให้เป็นภาระของคนอื่นแทนน่ะเหรอฮะ”

“พ่อกับแม่ยังไม่ได้ตัดสินใจเลย”

“พ่อแม่ตัดสินใจไปแล้วละฮะ”

“เจคอบ...”

“ผมดูแลปู่ได้ฮะพ่อ จริงๆนะ”

“ตอนนี้น่ะอาจจะใช่ แต่ว่าอาการของปู่แย่ลงเรื่อยๆน่ะสิ”

“ก็ได้ฮะ แล้วแต่ละกัน”

ผมวางสายแล้วโทร.หาเพื่อนที่ชื่อริกกีให้มารับ สิบนาทีต่อมา ผมได้ยินเสียงแตรอู้อี้อันเป็นเอกลักษณ์หนึ่งเดียวของฟอร์ดรุ่นคราวน์วิกตอเรียคันเก่าโบราณดังมาจากลานจอดรถ ระหว่างทางที่เดินออกไป ผมแจ้งข่าวร้ายกับเชลลีว่า อาคารสเตย์-ไทต์ของเธอคงต้องรอวันพรุ่งนี้

“ธุระด่วนเรื่องครอบครัวน่ะฮะ” ผมอธิบาย

“เซิญ” เธอว่า

ผมเดินออกสู่อากาศยามเย็นที่ร้อนเหนอะหนะแล้วเจอริกกียืนสูบบุหรี่พิงฝากระโปรงรถบู้บี้ของเขาอยู่ ลักษณะรองเท้าบู๊ตพอกโคลนกับท่วงท่าพ่นควันฉุยจากริมฝีปาก และแสงแดดยามเย็นที่ส่องต้องผมสีเขียวทำให้ผมนึกถึงเจมส์ ดีน หนุ่มพั้งค์บ้านนอกอะไรแนวนั้น เขามีคุณสมบัติครบถ้วนอย่างที่ว่า เป็นส่วนผสมข้ามสายพันธุ์อันแปลกประหลาดของวัฒนธรรมกระแสรองที่เกิดขึ้นได้เฉพาะในแถบฟลอริดาตอนใต้เท่านั้น

เขาเห็นผมแล้วเด้งตัวขึ้นจากกระโปรงรถ “โดนไล่ออกยัง” เขาตะโกนข้ามลานจอดรถ

“ชู่ว์-ว-ว-ว” ผมเอ็ดเบาๆขณะวิ่งเข้าไปหา “พวกนั้นไม่รู้แผนการฉัน!”

ริกกีต่อยไหล่ผม หมายจะให้กำลังใจ แต่ก็เกือบทำกล้ามเนื้อไหล่ผมฉีก “อย่าห่วงเลย เด็กพิเศษ ชีวิตยังมีพรุ่งนี้เสมอ”

เขาเรียกผมว่าเด็กพิเศษ เพราะผมเป็นนักเรียนไม่กี่คนที่อยู่ในห้องเด็กหัวกะทิซึ่งว่ากันโดยหลักการแล้วก็เป็นไปตามหลักสูตรการศึกษาพิเศษของโรงเรียนเรานั่นเอง ฉายาที่บรรจงตั้งขึ้นอย่างแยบคายนี้ทำริกกีขำได้ไม่เลิก นี่แหละความสัมพันธ์ของเรา: รำคาญกึ่งปรองดอง ส่วนที่ปรองดองก็คือข้อตกลงอย่างไม่เป็นทางการว่าด้วยการ

แปลงปัญญาให้เป็นพละกำลัง โดยที่ผมช่วยเขาไม่ให้สอบตกวิชาภาษาอังกฤษ ส่วนเขาช่วยปกป้องไม่ให้ผมถูกฆ่าตายด้วยฝีมือเจ้าพวกอันธพาลโดปยากล้ามบึ้กที่เดินท่อมๆ อยู่ตามโถงทางเดินของโรงเรียนเรา ตรงที่เขาทำให้พ่อแม่ผมกลุ้มหนักนั้นเป็นแค่โบนัส ผมว่าเขาคงเป็นเพื่อนซี้ที่สุดของผมแล้วละ นี่พูดให้น่าสมเพชน้อยกว่าบอกว่าเขาเป็นเพื่อนคนเดียวที่ผมมีละนะ

ริกกีเตะประตูผู้โดยสารรถคราวน์วิก ซึ่งเป็นวิธีเปิดมัน ก่อนที่ผมจะปีนขึ้นนั่ง วิกนี่มหัศจรรย์มากเลยนะ เป็นงานศิลปะพื้นเมืองไร้การปรุงแต่งที่ควรค่าน่าสะสมเข้าพิพิธภัณฑ์ ริกกีซื้อรถคันนี้มาจากกองขยะชุมชนด้วยเหรียญควอร์เตอร์หนึ่งกระปุก—หรือตามที่เขาว่าน่ะ—เป็นวัตถุมีแก่นมีรากซึ่งแม้จะประโคมแขวนผลิตภัณฑ์ปรับอากาศรูปต้นไม้ทั้งป่าไว้ที่กระจกก็ยังไม่อาจกลบกลิ่นดั้งเดิมของมันได้ ส่วนเบาะนั่งก็หุ้มเกราะด้วยเทปกาวเพื่อไม่ให้สปริงใต้เบาะไม่รักดีทาหางแทงก้นคนนั่งได้ แต่ที่เด็ดสุดคือภายนอกตัวถัง ซึ่งมีพื้นผิวสนิมเป็นหลุมบ่อขรุขระดังพื้นผิวดวงจันทร์ อันเป็นผลมาจากแผนพัฒนาหาลำไพ่พิเศษไว้เป็นค่าน้ำมัน โดยอนุญาตให้หนุ่มสาวนักปาร์ตี้หวดไม้กอล์ฟฟาดรถได้ในอัตราครั้งละหนึ่งเหรียญ เพียงมีกฎเหล็กเคร่งครัดข้อเดียวว่าห้ามเล็งไปยังส่วนใดๆ ที่เป็นกระจก

เครื่องยนต์ส่งเสียงครืดคราดก่อนจะติด พร้อมกลุ่มควันโขมงสีฟ้า ขณะที่เราออกจากลานจอดรถและเลี้ยวผ่านร้านรวงเรียงรายไปยังบ้านปู่พอร์ตแมน ผมก็เริ่มกังวลว่าเมื่อไปถึงที่นั่นเราจะเจออะไร ภาพเหตุการณ์เลวร้ายที่สุดมีทั้งปู่ของผมวิ่งเปลือยล่อนจ้อนตามถนน มือควงปืนไรเฟิลล่าสัตว์ น้ำลายฟูมปากอยู่ที่สนามหญ้าหน้าบ้าน หรือว่านอนหมอบรอคอยโดยในมือถืออาวุธของแข็งไว้ ทุกอย่างล้วนเป็นไปได้หมด และในเมื่อมันจะเป็นภาพประทับใจแรกที่ริกกีจะได้เห็นชายที่ผมพูดถึงด้วยความเคารพนบนอบ ผมจึงพะวงกับข้อนั้นเป็นพิเศษ

ท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีแผลฟกช้ำสดใหม่ขณะที่เราขับตรงเข้าไปในเขตหมู่บ้านปู่อันเป็นเขาวงกตซับซ้อนที่เกิดจากตรอกซอกซอยเชื่อมต่อกันและเรียกรวมๆ ว่าเซอร์เคิลวิลเลจ เราหยุดที่ประตูป้อมยามเพื่อแจ้งความประสงค์ แต่ชายแก่ที่นั่งอยู่ในป้อมนอนกรนและเปิดประตูทิ้งไว้อย่างที่เป็นอยู่บ่อยครั้ง เราสองคนจึงขับเข้าไปเลย โทรศัพท์ของผมดังปี๊บๆ เมื่อมีข้อความจากพ่อส่งมาถามว่าเป็นอย่างไรบ้าง

และเพียงครู่เดียวที่ผมตอบกลับ ริกกีก็พาเราหลงและงงสนิท เมื่อผมบอกไม่รู้ว่าเราอยู่ที่ไหน เขาก็สบถและกลับรถดังเอี๊ยดอ๊าดต่อเนื่องพลางบ้วนยาเส้นเป็นสายจากหน้าต่าง ขณะที่ผมกวาดตามองบ้านใกล้เรือนเคียงเพื่อหาจุดสังเกตคุ้นตา ซึ่งไม่ง่ายเลย แม้ผมจะมาเยี่ยมปู่นับครั้งไม่ถ้วนตั้งแต่เล็กจนโตก็ตาม เพราะบ้านแต่ละหลังล้วนหน้าตาเหมือนบ้านข้างๆ คือเป็นสี่เหลี่ยมทรงเตี้ย มีจุดต่างเพียงเล็กน้อย เช่น ตีขอบข้างเป็นอะลูมิเนียมหรือไม้เก่าสีเข้มโชว์ลวดลาย หรือมีเสาปูนกลมตั้งอยู่ด้านหน้า ซึ่งทำให้บ้านดูดีกว่าที่เป็นจริง ส่วนป้ายถนนซึ่งครึ่งหนึ่งเลือนรางจนว่างเปล่า หรือเป็นสีขาวด่างดวงเนื่องจากแดดเลียก็ไม่ได้ช่วยอะไร จุดสังเกตจริงจังเพียงอย่างเดียวคือของตกแต่งสวนสีสดหน้าตาประหลาดในเซอร์เคิลวิลเลจแห่งนี้ที่ถือว่าเป็นพิพิธภัณฑ์กลางแจ้งอย่างแท้จริง

ในที่สุดผมก็จำตู้รับจดหมายนั้นได้ เป็นหุ่นเหล็กสวมสูทพนักงานยกกระเป๋าเอามือยันประคองเสา แม้ว่าเขาจะยืนหลังตรงและหน้าเชิดหยิ่ง แต่ใบหน้ากลับมีสนิมเกรอะเป็นทางอย่างกับกำลังร้องไห้ ผมตะโกนบอกให้ริกกีเลี้ยวซ้าย แล้วยางล้อของเจ้าวิกก็กรีดเสียงแหลม ส่วนผมถูกเหวี่ยงไปติดประตูผู้โดยสาร แรงกระแทกคงเข้าไปเขย่าบางอย่างในสมองผมให้เข้าที่ เพราะทันใดนั้นผมก็จำทางได้ขึ้นมาทันที “เลี้ยวขวาตรงที่นกฟลามิงโกมั่วกันอยู่! ซ้ายตรงซานต้าหลายๆ ชาติบนหลังคา! ตรงไปผ่านเทวดาน้อยยืนฉี่!”

เมื่อเราผ่านเทวดาน้อยมาแล้ว ริกกีก็ลดความเร็วลงมาแล่นเอื่อยๆ และหรี่ตามองแถบบ้านของปู่อย่างสงสัย ไฟที่ระเบียงหน้าไม่เปิดเลยสักดวง ไม่มีแสงเรืองจากทีวีหลังหน้าต่าง ไม่มีรถทาวน์คาร์จอดในโรงจอดติดตัวบ้าน เพื่อนบ้านทุกคนล้วนบินขึ้นเหนือเพื่อหลบหนีอากาศร้อนทรมานช่วงฤดูร้อน ปล่อยตัวโนมในสวนให้จมอยู่ในสนามที่หญ้าขึ้นยาวเฟื้อย แถมบานเกล็ดป้องกันพายุก็ปิดสนิท บ้านแต่ละหลังดูเหมือนที่หลบระเบิดสีลูกกวาดไม่มีผิด

“บ้านหลังสุดท้ายฝั่งซ้ายมือ” ผมบอก ริกกีเหยียบคันเร่งแล้วเราก็โขยกเขยกไปตามถนน ตรงบ้านหลังที่สี่หรือห้า เราแล่นผ่านชายคนหนึ่งที่รดน้ำสนามหญ้าอยู่ ศีรษะเขาล้านอย่างกับไข่และยืนฉีดน้ำต้นหญ้าสูงท่วมหัวเข่าอยู่ในชุดคลุมอาบน้ำกับรองเท้าแตะ บ้านหลังนั้นมืดและปิดเงียบเหมือนบ้านหลังอื่นๆ ผมหันไปมอง เขา

ดูเหมือนจ้องกลับมา—แม้จะทำเช่นนั้นไม่ได้ ผมรับรู้ด้วยความช็อกเล็กน้อย เพราะว่าดวงตาเขาเป็นสีขาวขุ่นทั้งหมด *แปลกแฮะ* ผมคิด *ปู่พอร์ตแมนไม่เคยเล่าให้ฟังเลยว่ามีเพื่อนบ้านตาบอด*

ถนนสุดลงตรงกำแพงป่าสน ริกกีหักเลี้ยวซ้ายเข้าไปยังทางเข้าบ้านปู่ เขาดับเครื่องยนต์ ลงจากรถ แล้วเตะเปิดประตูฝั่งผม เราย่ำรองเท้าบนหญ้าแห้งดังสวบสาบไปยังระเบียงด้านหน้า

ผมกดกริ่งและรอคอย หมาเห่ามาจากที่ใดที่หนึ่ง เป็นเสียงเดียวที่ดังขึ้นในตอนเย็นที่อากาศเหนอะหนะ เมื่อไม่มีเสียงตอบ ผมจึงทุบประตู คิดว่าบางทีกริ่งอาจจะเสีย ริกกีตีริ้นไรที่เริ่มเข้ามารุมเรา

“สงสัยปู่นายออกไปข้างนอก” ริกกีเอ่ยพลางยิ้มกว้าง “ไปเดตเร่าร้อน”

“ทำเป็นหัวเราะไปเหอะ” ผมว่า “เขาจีบสาวได้เยอะกว่าเวลาเราออกไปเที่ยวกลางคืนอีก แถวนี้มีม่ายสาวแจ่มๆ เยอะจะตาย” ผมทำตลกเพียงเพื่อจะสงบสติอารมณ์ตัวเอง ความเงียบทำให้ผมวิตก

ผมหยิบกุญแจสำรองจากที่ซ่อนในพุ่มไม้ “รอตรงนี้นะ”

“ได้ไง ไหงทำงั้นล่ะ”

“เพราะนายสูงหกฟุตห้านิ้ว ผมเขียว ปู่ฉันไม่รู้จักนาย แถมเขามีปืนเยอะด้วย”

ริกกียักไหล่และอมยาเส้นไว้ในกระพุ้งแก้ม เขาเดินไปนั่งเหยียดแข้งเหยียดขาบนเก้าอี้สนามขณะที่ผมเปิดล็อกประตูหน้าแล้วก้าวเข้าไปข้างใน

แม้จะมีเพียงแสงสลัว แต่ผมก็บอกได้เลยว่าภายในบ้านเละมาก อย่างกับมีโจรเข้ามารื้อค้นอย่างนั้นแหละ ชั้นหนังสือกับตู้ลิ้นชักว่างเปล่า ของตกแต่งบ้านกับ *รีดเดอร์ส ไดเจสท์* ฉบับพิมพ์ด้วยตัวหนังสือขนาดใหญ่ที่เคยวางไว้ข้างในถูกเหวี่ยงกระจายอยู่เต็มพื้น เบาะโซฟากับเก้าอี้พลิกตะแคง ประตูตู้เย็นและช่องแช่แข็งเปิดทิ้งไว้ ของที่อยู่ข้างในละลายไหลย้อยเป็นแอ่งเหนียวบนพื้นกระเบื้องยาง

หัวใจผมหล่นวูบ ในที่สุดปู่พอร์ตแมนก็เสียสติไปแล้วจริงๆ ผมเรียกชื่อเขา—ทว่าไม่ได้ยินเสียงตอบ

ผมเข้าไปดูแต่ละห้อง เปิดไฟ และมองหาชายชราวิตกจริตซึ่งอาจซ่อนตัว

จากปีศาจอยู่ ทั้งหลังชุดเครื่องเรือน ช่องใต้หลังคา ใต้โต๊ะทำงานช่างในโรงรถ ผมถึงขั้นเช็กดูในตู้เก็บอาวุธ แม้มันจะล็อกไว้ก็ตาม ตรงมือจับที่ปู่พยายามจะดึงมีรอยขีดข่วนอยู่ทั่ว ที่ลานนั่งเล่นด้านนอก ห่วงแขวนต้นเฟิร์นขาดน้ำเหี่ยวแห้ง สีน้ำตาลแกว่งไกวในสายลมอ่อน ผมคุกเข่าลงบนพื้นหญ้าเทียมแล้วเพ่งมองใต้ชุดเก้าอี้หวาย ใจก็กลัวสิ่งที่จะได้พบเจอ

ผมเห็นลำแสงสว่างวาบจากสนามด้านหลัง

ผมวิ่งผ่านประตูมุ้งลวดและพบไฟฉายกระบอกหนึ่งตกอยู่บนพงหญ้า ลำแสงส่องตรงไปยังป่าซึ่งอยู่สุดเขตสนามของปู่—บริเวณนั้นเป็นดงไม้เตี้ยรกชัฏ อุดมด้วยปาล์มใบพัดฟันเลื่อยและปาล์มทั่วไปขึ้นเป็นแนวยาวกว่าหนึ่งไมล์ระหว่างเซอร์เคิลวิลเลจกับเซนจูรีวูดส์ซึ่งเป็นหมู่บ้านติดกัน ตำนานท้องถิ่นเล่าว่า ป่านี้มีทั้งหมูป่าแรคคูน แล้วก็งูเต็มไปหมด พอนึกภาพปู่อยู่ที่นั่นในสภาพเลอะเลือนเพ้อเจ้อและสวมเพียงชุดคลุมอาบน้ำ ความรู้สึกขมขื่นก็จุกแน่นอยู่ในตัวผม บางครั้งจะมีข่าวว่าประชากรสูงอายุพลัดตกลงไปในบ่อกักเก็บน้ำและถูกจระเข้กินสัปดาห์เว้นสัปดาห์ ภาพเหตุการณ์เลวร้ายที่สุดนั้นคิดจินตนาการได้ไม่ยากเย็น

ผมตะโกนเรียกริกกี แล้วครู่ต่อมาเขาก็วิ่งอ้อมมาทางข้างบ้าน ริกกีเห็นสิ่งที่ผมไม่เห็นก่อนหน้านี้ทันที ซึ่งก็คือรอยกรีดยาวน่าเสียวไส้บนประตูมุ้งลวด เขาผิวปากหวือเบาๆ “รอยฟันนี่ใหญ่เป็นบ้า สงสัยฝีมือหมูป่า หรืออาจจะเป็นแมวป่าก็ได้ นายมาดูรอยเล็บบนของพวกนี้สิ”

เสียงเห่ากระโชกดังลั่นจากระยะใกล้ เราทั้งคู่สะดุ้งโหยง ต่างมองหน้ากันด้วยสายตาหวั่นๆ “หรือจะเป็นหมา” ผมพูด เสียงที่ดังขึ้นปลุกปฏิกิริยาลูกโซ่ไปทั่วบริเวณ ไม่นานเสียงเห่าก็ดังขรมมาจากทุกสารทิศ

“อาจจะ” ริกกีเอ่ยพลางพยักหน้า “ฉันมี .๒๒ อยู่ในกระโปรงท้าย นายรอก่อนนะ” แล้วริกกีก็เดินไปเอาปืน

เสียงเห่าเบาลงก่อนที่เสียงประสานของแมลงกลางคืนจะดังขึ้นมาจากที่ที่มันอยู่ เป็นเสียงฮึมฟังแปลกหู เหงื่อไหลลงมาตามใบหน้าของผม ตอนนี้มืดแล้ว แต่สายลมกลับสงบและอากาศคล้ายจะร้อนอ้าวกว่าตลอดวันที่ผ่านมาอย่างบอกไม่ถูก

ผมหยิบไฟฉายแล้วก้าวเข้าไปในป่า ปู่ผมอยู่ตรงไหนสักแห่งในนั้น ผมมั่นใจ

แต่ว่าตรงไหนล่ะ ผมไม่มีเครื่องติดตามสัญญาณ แล้วก็ไม่มีริกกีด้วย แต่ไม่รู้ทำไม เหมือนมีอะไรบางอย่างนำทางผม—หัวใจที่สั่นรัวอยู่ในอก หรือไม่ก็เสียงกระซิบจากอากาศร้อนเหนอะหนะ—แล้วทันใดนั้น ผมก็รอไม่ได้อีกแม้แต่วินาทีเดียว ผมบุกย่ำเข้าไปในดงไม้ราวกับสุนัขบลัดฮาวนด์ที่ได้กลิ่นร่องรอยของเหยื่อที่มองไม่เห็น

การวิ่งฝ่าป่าฟลอริดานั้นยากลำบาก เมื่อทุกตารางฟุตที่ไม่มีต้นไม้ใหญ่จะแน่นขนัดไปด้วยพืชหนามแหลมคมอย่างปาล์มใบพัดสูงเท่าขาอ่อน กับไม้เลื้อยกลิ่นเหม็นฉุนที่พันเกี่ยวกันยุ่ง แต่ผมก็ทำเต็มที่ ทั้งเรียกชื่อปู่แล้วก็สาดไฟฉายส่องไปทั่ว ผมมองเห็นสีขาวจากปลายหางตาแล้วก็ตรงดิ่งเข้าหาทันที ปรากฏว่าเมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ มันคือลูกบอลสีซีดแบนแต่ที่ผมทำหายไปเมื่อหลายปีก่อน

ผมเกือบเลิกล้มความตั้งใจและกลับไปหาริกกีแล้วตอนที่เหลือบเห็นทางเดินแคบยาวทางใหม่ที่ย่ำลงบนปาล์มใบพัดซึ่งอยู่ไม่ไกล ผมก้าวเท้าเหยียบลงไปและส่องไฟรอบๆ ใบไม้เปรอะเปื้อนอะไรบางอย่างสีเข้ม ลำคอผมแห้งผาก ผมพยายามตั้งสติแล้วเริ่มเดินตามรอยทางนั้น เมื่อไปไกลขึ้น ท้องไส้ก็ยิ่งบิดเกลียวหนักราวกับร่างกายผมรู้ดีว่าอะไรรออยู่เบื้องหน้าและพยายามจะส่งสัญญาณเตือน จากนั้นรอยทางจากพุ่มไม้ราบก็แผ่กว้างขึ้น แล้วผมก็เห็นเขา

ปู่นอนคว่ำหน้าบนหย่อมไม้เลื้อย ขากางออก แขนข้างหนึ่งบิดงออยู่ใต้ร่างราวกับตกลงมาจากที่สูงลิบ ผมคิดว่าปู่คงตายแล้วแน่ๆ เสื้อตัวในของปู่ชุ่มเลือดกางเกงฉีกขาด รองเท้าข้างหนึ่งหายไป ผมได้แต่จ้องนิ่งอยู่นาน แสงจากไฟฉายที่ผมถือสั่นไหวบนร่างปู่ เมื่อหายใจได้อีกครั้ง ผมก็เรียกชื่อเขา แต่เขาไม่ขยับตัว

ผมทรุดกายลงคุกเข่าและทาบฝ่ามือลงบนหลังปู่ เลือดที่เปียกชุ่มยังอุ่นอยู่ ผมรู้สึกได้ว่าปู่หายใจรวยรินเหลือเกิน

ผมสอดแขนไปใต้ลำตัวปู่และพลิกเขาให้กลับมานอนหงาย ปู่ยังมีชีวิต ทว่าแทบขาดใจเต็มที ดวงตาเขาเลื่อนลอย ใบหน้าโหลซีดขาว จากนั้นผมก็เห็นแผลตัดกลางลำตัวและแทบจะเป็นลม แผลเหล่านั้นยาวลึกและมีเศษดินจับเป็นก้อน พื้นตรงที่ปู่นอนอยู่แฉะเหลวเพราะเลือด ผมพยายามดึงเศษผ้าจากเสื้อเชิ้ตมาปิดแผลไว้โดยไม่มองมัน

ผมได้ยินเสียงริกกีตะโกนมาจากสนามหลังบ้าน **“ฉันอยู่นี่”** ผมร้องเรียก

บางทีผมควรพูดอย่างอื่นด้วย เช่น *อันตราย* หรือ *เลือด* แต่ก็ไม่อาจรวบรวมถ้อยคำใดได้ สิ่งเดียวที่คิดออกคือ ปู่ควรจะตายบนเตียงสิ ในสถานที่สงบเงียบที่มีเพียงเสียงหึ่งๆ จากเครื่องจักร ไม่ใช่กองเขละบนพื้นแฉะเหม็นเน่าที่มีมดไต่ตอมอยู่รอบๆ พร้อมกับที่เปิดจดหมายทองเหลืองอันหนึ่งที่กำแน่นอยู่ในมือสั่นเทาเช่นนี้

ที่เปิดจดหมายเป็นสิ่งเดียวที่ปู่มีไว้ป้องกันตัวเอง ผมแงะมันออกมาจากนิ้วปู่ ปู่ดิ้นรนคว้าอากาศว่างเปล่า ผมจึงจับมือเขามากุมไว้ นิ้วที่เล็บถูกกัดจนกุดของผมกุมนิ้วปู่ที่ซีดขาวและมองเห็นใยเส้นเลือดสีม่วง

“ผมต้องพาปู่ไปจากที่นี่นะฮะ” ผมบอกพลางสอดมือหนึ่งใต้หลัง อีกมือช้อนใต้ขา ผมเริ่มยก แต่ปู่ร้องครางและตัวแข็งทื่อจนผมต้องหยุด ผมไม่อาจทนให้ปู่เจ็บปวด แต่ก็ไม่อาจทิ้งเขาไว้เช่นกัน ผมทำอะไรไม่ได้นอกจากรอคอย ดังนั้นจึงค่อยๆ ปัดดินออกจากแขน หน้า และผมบางๆ สีขาว ตอนนั้นเองที่ผมสังเกตเห็นว่าปากของปู่ขยับ

เสียงปู่แทบฟังไม่ออก ถ้อยคำเหล่านั้นเบายิ่งกว่าเสียงกระซิบ ผมโน้มตัวแนบหูใกล้ริมฝีปากปู่ ปู่พึมพำบางอย่างชัดเจนบ้างไม่ชัดเจนบ้าง และสลับปนกันระหว่างภาษาอังกฤษกับโปแลนด์

“ผมไม่เข้าใจฮะ” ผมกระซิบ ย้ำเรียกชื่อจนกระทั่งดวงตาปู่คล้ายจะจับมาที่ผม จากนั้นปู่ก็หายใจเฮือกและเอ่ยคำเบาๆ ทว่าชัดเจน “ไปที่เกาะ ยาขอบ ที่นี่ไม่ปลอดภัย”

อาการวิตกจริตเดิมๆ นั่นเอง ผมบีบมือปู่เพื่อบอกให้ปู่มั่นใจว่าเราไม่เป็นไร ปู่จะต้องไม่เป็นไร นี่เป็นครั้งที่สองในรอบวันแล้วที่ผมโกหกปู่

ผมถามปู่ว่าเกิดอะไรขึ้น สัตว์อะไรที่ทำร้ายเขา แต่เขาไม่ได้ฟัง “ไปที่เกาะ” เขาเอ่ยซ้ำ “อยู่ที่นั่นแล้วหลานจะปลอดภัย สัญญากับปู่สิ”

“ผมจะไปฮะ ผมสัญญา” จะให้ผมพูดอะไรนอกจากนี้ได้ล่ะ

“ปู่คิดว่าตัวเองจะปกป้องหลานได้” ปู่ว่า “ปู่น่าจะบอกหลานตั้งนานแล้ว...” ผมดูออกว่าสัญญาณชีพของปู่ค่อยๆ แผ่วลง

“บอกอะไรเหรอฮะ” ผมเอ่ยพลางสะกดกลั้นน้ำตา

“ไม่มีเวลาแล้ว” ปู่กระซิบ จากนั้นก็ยกศีรษะขึ้นจากพื้นดิน ตัวสั่นเทา

ด้วยความพยายามและเอ่ยเสียงแผ่วข้างหูผมว่า “ตามหานก ในวงเวียน อีกฟาก ของหลุมศพผู้เฒ่า ๓ กันยายน ๑๙๔๐” ผมพยักหน้า แต่ปู่ดูออกว่าผมไม่เข้าใจ หรอก ปู่ใช้ความพยายามเฮือกสุดท้ายบอกต่อว่า “อีเมอร์สัน—จดหมาย บอก พวกเขาว่าเกิดอะไรขึ้น ยาขอบ”

เพียงเท่านั้นปู่ก็ทรุดกลับลงไปหมดแรงและค่อยๆหายใจแผ่ว ผมบอกว่าผม รักปู่ จากนั้นเขาก็คล้ายจะหลุดลอยไม่รับรู้อะไรอีก สายตาปู่มองเลยผ่านผมไปยัง ท้องฟ้าที่มีดวงดาวพร่างพราว

ครู่ต่อมา ริกกีโผล่พรวดออกมาจากพุ่มไม้ เขาเห็นปู่นอนแซ่วอยู่ในอ้อมแขน ผม แล้วผงะถอยไปก้าวหนึ่ง “โอ้ ตาย โอ้ พระเจ้า โอ้ *พระเจ้า*” เขาเอ่ยพลาง ใช้มือทั้งสองข้างลูบใบหน้า จากนั้นขณะที่เขาพล่ามบางอย่างเรื่องคลำชีพจรกับเรียก ตำรวจ ก็ถามว่าผมเห็นอะไรในป่าบ้างหรือเปล่า ผมเกิดความรู้สึกแปลกประหลาด อย่างยิ่งขึ้นมา ผมปล่อยร่างปู่แล้วยืนขึ้น ปลายประสาททุกส่วนเสียวแปลบด้วย สัญชาตญาณภายในซึ่งผมไม่เคยรู้มาก่อนว่าตัวเองมีอยู่ มีบางอย่างในป่า ใช่แล้ว— ผมรู้สึกได้

ไม่มีแสงจันทร์ ไม่มีความเคลื่อนไหวใดในพุ่มไม้นอกจากความเคลื่อนไหว ของเราสองคน แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้ว่าเมื่อไรที่ต้องยกไฟฉายขึ้นและต้องส่องตรงไป ทางไหน ครู่หนึ่งภายใต้ลำแสงแคบๆ ผมเห็นใบหน้าที่เหมือนถอดแบบมาจากฝันร้าย ในวัยเด็กของผมไม่มีผิด มันจ้องกลับมาด้วยดวงตาที่มีของเหลวสีดำฉ่ำวาว ลำตัวยาว เป็นเนื้อสีดำสนิทห้อยย้อยบนโครงร่างงองุ้ม ปากแสยะอ้าน่าสยดสยองเพื่อให้ลิ้น กระจุกใหญ่ที่คล้ายปลาไหลตัวยาวแลบแผล็บออกมา ผมตะโกนบางอย่างก่อนที่มัน จะหันหลังและหายไป ผมเขย่าพุ่มไม้และเรียกความสนใจจากริกกี เขายกปืน .๒๒ ขึ้นมาแล้วยิง *ปัง ปัง ปัง ปัง* ปากก็เอ่ยว่า “นั่นอะไรน่ะ นั่นมันบ้าอะไรกัน” แต่ เขามองไม่เห็นมัน และผมก็ไม่อาจพูดบอกเขาได้ ผมยืนนิ่งค้างอยู่กับที่ ไฟฉาย ที่ใกล้ดับกะพริบวูบๆส่องป่าที่ว่างเปล่า จากนั้นผมคงเป็นลมไปเพราะริกกีพูดว่า *เจคอบ เจค เฮ้ย เด็กพิเศษ นายเป็นอะไรหรือเปล่า* และนั่นคือสิ่งสุดท้ายที่ผม จำได้